

Det hallucinogerende bombardements dilemma eller

hjemme i gården kaldte vi det narre...

For ikke så længe siden udtalte en dansk TV-nyhedsredaktør, at hun ikke siden sin hjemkomst fra de Forenede Stater havde set meget dansk fjernsyn. Hun havde, forklarede hun, ikke villet forstyrre den særlige amerikanske TV rytme, som hun stadig havde i... om det var blodet, hovedet eller et andet organ, stod ikke klart, men det er underordnet. Rytmen er det centrale. Og om rytmen handler den amerikanske *Broadcast News*. Rytmen. Eller livsformen i de amerikanske medier.

En nyhedsredaktion i Washington i vore dage, men vel at mærke ikke en kedsommelig avisredaktion, men selve TV-nyhedernes tilblivelsescentrum, hvor det udadvendte produkt og den indadvendte forberedelse til produktet ikke uden videre kan adskilles.

Da den ene af de mandlige hovedpersoner,

af Georg Metz

den dumme, men i skærmæssig, amerikansk forstand effektive, Tom Grunick (William Hurt), har afleveret sin første store TV-Avis med heltindeproduceren Jane Craig (Holly Hunter) i øresneglen formidlende den anden mandlige hovedperson, den intellektuelle supermand Aaron Altman (Albert Brooks) viden og indsigt om den sprængfarlige aktuelle udenrigspolitiske situation, stønner denne enhver dum amerikansk svigermors drøm om en svigersøn "Det var som et samleje!". Dét betager produceren ikke så lidt. Og resten af den lange film, må hun drifte frem og tilbage i sin splittelse mellem de to moderne mediemænd:

den etiske fordring og medløberen; eller mellem forpligtelsen og betagelsen. Hvad hun vælger skal jeg ikke røbe, skønt man skal være mere end almindelig snosket for ikke at gætte det før slutteksterne.

Broadcast News er ikke nogen lige gyldig film. Lad det være fastslået med det samme. Dén cementerede problemstilling, den rejser, står og stønner os i nakken, og magtfulde personer med rytmesans skal nok sørge for, at den inden længe også bliver et nationalt klenodie: Det elektroniske stormedie, hvor budskab og budbringer ikke er til at holde ude fra hinanden, og hvor den til enhver tid netop afsluttede seerrating afgør de mere musikalske overvejelser.

"Bør man holde kameraet igang under en henrettelse?" spørger de i en rent ud urimelig scene i redaktionsgangen. "Naturligvis".

"Til hver en tid", svarer de hinanden. "Fint", siger journalist Altman (den etiske fordring) "Det var den etiske diskussion".

Men det moralske dilemma anskueliggøres klarest i noget så følsomt som en tåre.

Tom Grunick, braget af en studievært, laver for en gangs skyld et indslag, som han selv har undfanget ideen til: kvinder der selv har været ude om voldtægt. Følelserne bag efter. Godt stof. Under interviewet i det færdige indslag klippes der fra den grædende kvinde, der er midt i sin historie. Det er et såkaldt klippebillede af intervieweren, altså Tom Grunick, med en tåre trillende ned ad sin maskuline kind. Fidusen er, at man ved dens slags opgaver så at sige altid kun anvender ét kamera. Og her vil den begavede straks forstå...

Denne tåre bliver den store prøve mellem pligt og elskov. Producenteren, der er kvik og brav og knagende dygtig, som man siger om den type, og vittig og bare helt dejlig, når hun kommer ud af bukserne og får en ordentlig... kjole på uden skulderpuder, som hun har lånt ud til Aaron Altman, der skal forsøge sig som studievært (oplæser)... produceren bærer den etiske fordring i sin spinkle men altså kønne krop.

For kollegaer holder hun en forelæsning, der udløser udvandringer, men som man iøvrigt for nogle år siden kunne se refereret i de amerikanske blade, eftersom talen blev holdt af den berømte Ted Koppel, der selv er Anchorman eller studievært. "Jeg kan ikke forklare, hvad der er sket med vores begreber om kvalitet. Men jeg er bange for, at alle vi, som arbejder i massemedierne skaber et sådant marked for middelmådighed, at vi fratager folk lysten til at yde noget fremragende"... og "Vi er godt på vej til at miste evnen til at tænke i begreber. Eftertanken og eftertænkksomheden er ved at forsvinde. Vi jager afsted for at komme først med det trivielle. Vi er ved at blive en nation af elektroniske kiggere, hvis evne til at tænke og tale sammen snart er en svunden erindring". Det er prisværdigt, at *Broadcast News* åbner for denne tankeverden. Ted Koppels og andres advarsler om, hvad der er ifærd med at ske, og er sket, kan ikke gentages ofte nok. I kunstnerisk form har vi ikke været forvænt med stof om de moderne medier. I det mindste ikke disse livsvigtige problemstillinger.

Når James L. Brooks 2 timer og 12 minutter alligevel efterlader os utilfredsstillende, skyldes det filmens konkluderende og harmoniserende moralisme. Pudsigt nok kan endnu et citat fra Ted Koppels tale anskueliggøre filmens skævhed, som samtidig er mediets bedærvelse.

"Hvad skal man stille op med en holdning, der tillægger spørgsmål større værdi end svar?" spørger Koppel, "Hvordan kan man beskrive, eller hvad der måske er mere på sin plads, advarer imod påvirkningen fra en industri, der efterhånden har udviklet sig

Side 8: Albert Brooks, Holly Hunter og William Hurt; tv. Holly Hunter; øverst Albert Brooks og William Hurt; nedenfor Ted Koppel, studievært på ABC-TV's dybdeborende, sene nyhedsprogram *Nightline*.

til at være et hallucinogenerende bombardement af billeder, hvis eneste grammatik er det opskruede tempo, og hvis vigtigste budskab er energi?"

Broadcast News er ikke blot et hallucinogenerende bombardement af billeder, hvis eneste grammatik er det opskruede tempo. James L. Brooks er en solidere filmmager end det. Men *Broadcast News* er benøvet og bliver på dens manér et ufrivilligt portræt af en benøvelses benøvelse fremfor en kunstnerisk gennemført blotlægning af et i adskillige sammenhænge tvivlsomt miljø.

Men sandheden er måske, at det ikke mere lader sig gøre at lave den film. Medierne er i den grad magtfulde og forretningsmæssigt centralt placerede, at de ikke for alvor lader sig anfægte?

Jeg tror, der er nogen der skulle tage at passe på den hjemlige rytme.

Det skal ikke forglemmes: Spillerne er overbevisende. William Hurt i sin bedste rolle. Dum som et gulvbræt, men snu nok til at indse sin kaldelse og parat til at sælge sin gamle mor.

Holly Hunter som superheltindeproducerdarlingen. Typen som man har valget mellem at underkaste sig, tage sin afsked over eller kvæle. Og så Albert Brooks som den intellektuelle, etiske krudtkarl. Meget fin, meget fin.

Da han endelig får chancen, sådan opfatter de det med at blive studievært, for at komme på, sveder han så meget, at det bliver en katastrofe. Det simpelthen tårløber af ham, så de må stå med spande. Og det er selvfølgelig noget pjat. Det siger sig selv, at man ikke kan have en person siddende i TV-Avisen med gennemblødt tøj.

Og det er lidt typisk for filmen. Tænk hvis den moralsk uangribelige var faldet på sin moral. Tænk hvis han var blevet suspenderet for en præstation a la Flemming Madsen i gamle dage. Når Madsen sagde fra, skælvende ja nationen.

Den mulighed løber ud med armsveden.

Endelig viser Jack Nicholson sig i en lille, men central rolle som overstudieværten i New York. Eller Gud. Det er meget Nicholsons og i al sin gru meget, meget morsomt. Sådan én har vi Herrenværeløvetievighed-amen ikke herhjemme.

Endnu.

Men rytmen.

Broadcast News

Broadcast News. USA 1987. Instr & Manus & Prod: James L. Brooks. Foto: Michael Ballhaus. Klip: Richard Marks. Musik: Bill Conti. P-design: Charles Rosen. Medv: William Hurt (Tom Grunick), Albert Brooks (Aaron Altman), Holly Hunter (Jane Craig), Robert Prosky (Ernie Merriman), Lois Chiles (Jennifer Mack) og ucreditert Jack Nicholson.

Udl: Fox. 132 min. Prem: 25.3.1988.